

CURTEA DE APEL BĂLȚI

Cauza penală nr.1r-17 /2019 Prima instanță: Judecătoria Edineț sediul Ocnîța
Judecător Dan Dolghieri

DECIZIE în numele Legii

26 iunie 2019

mun.Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Bălți,

În componența :

Președintele ședinței, judecătorul:

Ion Talpa

Judecătorii:

Oleg Moraru, Svetlana Șleahțițchi

Cu participarea:

Procurorului:

Valentina Gavdiuc

Avocaților:

Trestianu Dorin și Chilat Victor

juducând în ședință de judecată, **publică**, în *ordine de recurs*, *recursul procurorului în Procuratura Anticorupție, Roman Statnîi*, declarat împotriva sentinței judecătorei Edineț sediul Ocnîța din 21.12.2018, în cauza penală privind condamnarea lui:

*****, născut la *****, în
r*****, cetățenia MDA, studiile superioare, supus
militar, căsătorit, doi copii minori, inspector SPF Otaci,
domiciliat în*****, IDNP *****,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(4) Cod penal.

Termenul de judecare a cauzei :

în instanța de fond: 19.04.2018-21.12.2018.

în instanța de recurs: 16.01.2019-26.06.2019.

Procedura de citare legal executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele recursului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal, -

CONSTATĂ:

Prin **sentința judecătoreii Edineț sediul Ocnîța din 21.12.2018**, a fost achitat *****, a.n.*****, dom. r*****, s.Mereșeuca, IDNP *****, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(4) Cod Penal al Republicii Moldova, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Corpurile delictive: CD-RW de model „acme” de culoare argintie cu inscripția „PTF Otaci (PVFI Rutier), 19.08.2016” ridicat în baza procesului-verbal de ridicare din 24 octombrie 2016 de la Serviciul Vamal; scrisoare nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016, parvenită de la Departamentul Poliției de Frontieră, Extras din ordinul nr.642/ps din 13.06.2016, Extras din dispoziția de serviciu pentru Patrula nr.6495, rămân a fi păstrate la dosar pe tot termenul de păstrare a acestuia.

S-a respins pretenția procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, și anume cheltuielile: salariul Procurorului în sumă de 12 450 lei și salariul consultantului procurorului în mărime de 212,5 lei.

Inculpatul *** a fost achitat de la învinuirea înaintată, că dînsul, fiind angajat al Departamentului Poliției de Frontieră în baza ordinului nr.642/ps din 13 iunie 2016, în grad special de locotenent major, desfășurând activitatea de serviciu în cadrul Biroului Vamal Briceni, Postului vamal Otaci, situat Republica Moldova, r-nul Ocnîța, or.Otaci, str.Prieteniei nr.86, acționând contrar obligațiilor impuse de funcția deținută prin fișa de post, codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea guvernului nr.481 din 10.05.2016, Legii nr.238 din 28.12.2011 cu privire la Poliția de Frontieră, Hotărârea Guvernului nr.434 din 19.06.2012 cu privire la Poliția de Frontieră, dispoziției D-38 din 10.04.2013 și Legii cu privire la prevenirea și combaterea corupției, fiind obligat să nu se lase influențat în luarea deciziilor de către persoane din afara instituției, în special în situația în care acest fapt ar conduce la crearea anumitor favoruri unei persoane, iar comportamentul său atât public, cât și privat, nu trebuie să-l facă vulnerabil de o influență nedatorată altei persoane, să respingă și să comunice conducătorului ierarhic superior orice tentative sau acte de corupție, să nu folosească poziția sa în interese particulare și să nu sugereze o recompensă pentru îndeplinirea oricăror atribuții de serviciu, să nu solicite, să nu primească sau să nu accepte cadouri, împrumuturi și orice alte valori sau servicii, în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, de la persoane cu care se află în relații de serviciu, urmărind în scop de profit, la data de 19.08.2016, în intervalul de timp 17:07:44 - 17:09:40 a pretins, acceptat și primit personal pentru sine de la *****, șoferul autocarului de model Neoplan-N516SHD – 2001, cu n/î COW675, care s-a prezentat pentru traversarea frontierei de stat al Republicii Moldova prin Postul vamal Otaci, în calitate de mită mijloace bănești proporțiile cărora nu depășesc 100 unități convenționale, reieșind din formula a câte 2 lei pentru fiecare pasager transportat, adică 50 lei, ce nu i se cuvine, pentru a nu interveni, favoriza și a autoriza trecerea persoanelor aflate în autocarul de model Neoplan-N516SHD – 2001, cu n/î COW675, peste frontiera de**

stat a Republicii Moldova, prin Postul vamal Otaci, fără efectuarea controlului la trecerea frontierei și/sau cu încălcarea procedurii legale stabilite prin Legea cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova.

Astfel, acțiunile inculpatului Reșetnic Adrian au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza elementelor componenței de infracțiune prevăzute de art.324 alin.(4) Cod Penal RM, – corupere pasivă, adică pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică, personal de bunuri în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale, ce nu i se cuvin, pentru sine și pentru altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

Nefiind de acord cu sentința judecătorească din sediul Ocnița din 21.12.2018, **procurorul în Procuratura Anticorupție, Roman Statnîi**, a atacat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a sentinței judecătorești din sediul Ocnița din 21.12.2018, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi de încetare a procesului penal pe motivul intervenirii termenului de prescripție, corpurile delictive să fie păstrate la materialele cauzei penale și să fie dispusă confiscarea valorii obiectului provenit prin infracțiune în mărime de 50 lei.

Recurentul consideră sentința nemotivată și ilegală.

În recurs *recurentul* a invocat, că consideră sentința nemotivată și ilegală.

Menționează, că instanța de fond a reprodus declarațiile martorilor ***** și *****fragmentat, insistând pe parcursul audierii la întrebări de natură să-i victimizeze și să-i ducă în eroare, contrar prevederilor art.370 alin.(3) și art.367 alin.(2) Cod de procedură penală.

Acuzarea cataloghează întrebările instanței tendențioase, orientate spre dezvinovăția inculpatului, excedând limitele judecării cauzei.

Consideră, că instanța de fond a descris trunchiat și denaturat declarațiile martorului *****.

De asemenea în textul sentinței, instanța de fond a omis reproducerea integrală a declarațiilor martorilor *****și *****

Este dubioasă concluzia instanței de fond reținută în sentință, potrivit căreia declarațiile martorului urmează a fi apreciate critic, or, potrivit materialelor cauzei ***** și *****au avut calitatea de martori, iar de inculpați s-a referit la altă cauză penală, neavând atribuții cu inculpatul Reșetnic Adrian.

Martorii *****și ***** au comunicat că declarații au dat fără careva influențe fizice sau psihice, dar instanța le-a apreciat critic.

Acuzarea consideră, că instanța a interpretat arbitrar și chestiunea privind obiectul material al infracțiunii.

Nu poate fi acceptată poziția instanței de fond, că organul de urmărire penală n-a prezentat probe care ar indica la numărul de pasageri transportați, or, acuzarea

a prezentat scrisoarea nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016 din care rezultă persoanele (37 la număr) aflate în autocarul C OW 675 înregistrat de A.Reșetnic.

A fost neglijată informația oficială a Departamentului Poliției de Frontieră, din care rezultă că Reșetnic Adrian a documentat pasagerii rutei.

Mai menționează, că potrivit înregistrărilor video, *****se apropie de fereastra nr.2 a ghișeului, unde știa că se află doar o singură persoană. Se mai observă cum un polițist se apropie de ghișeu și transmite o sticlă de apă, unde stătea Reșetnic Adrian și documenta pașapoartele strânse din autocarul C OW 675, după care intră în interiorul ghișeului.

Încă o probă este și faptul, că inspectorul vamal Lisnic Daniel se apropie de ghișeu și convingându-se că este cineva, trece și intră în ghișeu.

Acuzarea face referire la declarațiile martorului *****, reproducându-le, menționând că ele confirmă circumstanțele cauzei.

Consideră incorecte concluziile instanței referitor la achitarea pe motivul că nu există faptul infracțiunii. Deși, martorul *****a declarat că a transmis bani reieșind din 2 lei de pasager, nu ține minte suma concretă. Sunt neîntemeiate afirmațiile instanței referitor la lipsa obiectului material în legătură nestabilirea cuantumului, fiind neglijată formula de calcul a banilor confirmată de martor. Valoarea ar avea importanță ca calificarea acțiunilor lui Reșetnic Adrian în baza art.324 alin.(3) lit.b) în coroborare cu art.126 Cod penal.

Face referire la pct.2 a Hotărârii Plenului CSJ cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție, potrivit căreia remunerația ilicită constă în bunuri, servicii, avantaje sub orice formă, important să nu i se cuvină, fiind importantă existența bunului.

Pentru art.324 alin.(4) Cod penal este important ca remunerația să fie mai mică de 100 u.c., or, suma care ar depăși această valoare se v-a califica pe art.324 alin.(3) lit.b) Cod penal.

Invocă, că instanța a făcut referire la declarațiile martorului doar la circumstanțele favorabile inculpatului și deciziei adoptate.

Un alt aspect instanța l-a menționat, că n-a existat scopul infracțiunii. Consideră această afirmație eronată, deoarece *****a indicat că de fiecare dată strângea câte 2 lei de persoană pentru controlul mai rapid și fără verificare a genților, declarații care au fost menținute și de *****

Acuzarea supune criticii și afirmația instanței, că acuzarea n-a prezentat probe că *****a transmis prin pașaport bani anume lui Reșetnic Adrian. În acest sens, instanța a omis afirmațiile inculpatului referitor la codul de acces, secret în baza de date, procedura de acces și operare cu baza de date. Menționează, că instanța a interpretat eronat secvențele video. Declarațiile martorului n-au fost examinate integral.

Nu sau luat în considerație, că acuzarea a prezentat în susținerea poziției acuzării declarațiile lui *****, înregistrările video, scrisoarea nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016, extrasul din ordinul nr.642/ps din 13.06.2016, extras din dispoziția de serviciu pentru patrula nr.6495, procesul-verbal de examinare din 10.11.2016 și procesul-verbal de ridicare din 24.10.2016.

Concluziile instanței vin în contradicție cu constatările stabilite în cadrul urmăririi penale, făcându-se referire aici la înregistrările video.

Acuzarea a reprodus repetat declarațiile martorului *****, susținând că ele confirmă circumstanțele constatate în cadrul urmăririi penale și prezentate în instanță.

Fiind prezentate aceleași probe, instanța de fond repetat a admis o sentință de achitare.

Procedura de citare legală a părților la ședința de judecată a instanței de recurs a fost executată.

Procurorul Valentina Gavdiuc în instanța de recurs a solicitat admiterea recursului declarat conform motivelor invocate.

În ședința instanței de recurs **inculpatul Reșetnic Adrian** și **avocații Trestianu Dorin** și **Chilat Victor** au solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței instanței de fond.

Verificând recursul declarat prin prizma probelor administrate și în raport cu materialele cauzei penale prezentate instanței de recurs, audiind opinia participanților la proces, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi respins ca fiind nefondat, reieșind din următoarele considerente:

Soluția instanței de recurs se bazează pe prevederile **art.449 alin.(1) pct.1) lit.a) Cod de procedură penală**, potrivit căruia, *(1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat;*

Recursul **procurorului în Procuratura Anticorupție, Roman Statnii**, a fost declarat în termen, dar este nefondat.

Colegiul penal consideră, că sentința judecătoreiei Edineț sediul Ocnîța din 21.12.2018 este legală, întemeiată și motivată.

Instanța de recurs consideră, că judecând cauza penală, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, respectându-se prevederile art.93-101 Cod de procedură penală.

În baza probelor legal administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de fond corect a ajuns la concluzia privind lipsa faptei infracționale prevăzute la art.324 alin.(4) Cod penal în privința lui Reșetnic Adrian.

Colegiul penal consideră, că instanța de fond dispunând achitarea inculpatului Reșetnic Adrian de sub învinuirea formulată pe art.324 alin.(4) Cod penal pe motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, a adoptat o hotărâre legală, motivată și temeinică. Sentința este bazată pe întreg ansamblul probant și prevederile legale, care cert dovedește lipsa faptului infracțiunii și nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, soluționând astfel toate chestiunile prevăzute pentru adoptarea sentinței, după cum prevede art.385 Cod de procedură penală.

Colegiul penal reține, că **art.324 alin.(4) Cod penal** prevede răspunderea penală pentru: *(4) Acțiunile prevăzute la alin.(1), săvârșite în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale, se pedepsesc cu amendă în mărime de la 1000 la 2000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.*

Colegiul penal ține să menționeze, că conform **art.385 alin.(1)-(3) Cod de procedură penală**, *(1) La adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni; 5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită; 6) dacă există circumstanțe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului și care anume; 7) ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luînd în considerare și recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; 8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; 9) tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii; 10) dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă; 11) dacă trebuie reparată paguba materială atunci cînd nu a fost intentată acțiunea civilă; 12) dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; 13) ce trebuie să se facă cu corpurile delictive; 14) cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; 15) dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului; 16) dacă în privința inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii urmează să fie aplicat tratament medical forțat de alcoolism sau narcomanie. (2) Dacă inculpatul este învinuit de săvârșirea mai multor infracțiuni, instanța soluționează chestiunile arătate în alin.(1) pct.1)-13) pentru fiecare infracțiune în parte. (3) Dacă de săvârșirea infracțiunii sînt învinuiți mai mulți*

inculpați, instanța soluționează chestiunile prevăzute în alin.(1) referitor la fiecare inculpat în parte.

Colegiul penal face referință și la **art.389 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală**, potrivit căruia *sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor.*

Ține de atras atenția, că potrivit **art.8 alin.(3) Cod de procedură penală**, *concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.*

Se reiterează și prevederile **art.390 Cod de procedură penală**, potrivit căruia **(1) Sentința de achitare se adoptă dacă: 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii; 2) fapta nu a fost săvârșită de inculpat; 3) fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii; 4) fapta nu este prevăzută de legea penală; 5) există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei. (2) În cazul achitării persoanei în temeiul alin.(1) pct.2), organul de urmărire penală este obligat să continue urmărirea penală pentru identificarea făptuitorului. (3) Sentința de achitare duce la reabilitarea deplină a inculpatului.**

Cu referință la materialele cauzei, Colegiul penal reține circumstanțele faptei referitor la inculpatul Reșetnic Adrian reieșind din probele administrate la urmărirea penală și cercetate la judecarea cauzei în instanța de fond, apreciate în recurs prin prizma prevederilor legale enunțate mai sus.

Instanța de judecată, potrivit **art.385 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală** trebuie să stabilească dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul și o sentință de condamnate potrivit **art.389 alin.(1) și (2) Cod de procedură** o adoptă doar dacă vinovăția a fost dovedită prin probele cercetate în ședința de judecată.

Concluziile despre vinovăție nu pot fi întemeiate pe presupuneri, or, în caz contrar nu se vor respecta prevederile **art.8 alin.(3) Cod de procedură penală**.

Atunci când instanța de judecată constată că fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul nu a avut loc, se pronunță o sentință de achitare.

Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar dubiile care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute la art.385 Cod de procedură penală.

Conform *art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală*, *sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*.

Instanța de fond a dat deplină eficiență prevederilor art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, corect le-a raportat la materialele cauzei și just a constatat că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Instanța de fond a apreciat probele din punct de vedere a situației obiective, legale și prin coroborare între ele.

În fapt, prin ordonanța din 17.02.2017 au fost disjunctate din dosarul penal nr.2016978197 materialele în privința lui Reșetnic Adrian pe faptul comiterii de către acesta a infracțiunii prevăzute de art.324 Cod penal pentru efectuarea urmăririi penale într-o procedură separată, fiind atașată la ordonanța respectivă anexa și materiale cauzei.

Ulterior, fără să fie efectuate careva acțiuni de urmărire penală în vederea administrării probelor și stabilirii adevărului, Reșetnic Adrian a fost pus sub învinuire, audiat în calitate de învinuit, aplicată măsura preventivă, suspendat din funcție și terminată urmărirea penală, cu întocmirea rechizitoriului și expedierea cauzei penale în instanța de judecată.

În instanța de judecată au fost audiați martorii *****, *****, ***** și inculpatul Reșetnic Adrian.

În baza acestor probe și al discursului său, procurorul a susținut acuzarea de stat, solicitând încetarea procesului penal de învinuirea lui Reșetnic Adrian în baza art.324 alin.(4) Cod penl din motivul expirării termenului de prescripție.

Inculpatul Reșetnic Adrian și apărarea sa a susținut declarațiile de nevinovăție, invocând soluția de achitare.

Instanța de fond corect și-a formulat concluziile de lipsă a faptului infracțiunii. Argumentele acestei concluzii rezultă din probele prezentate de părți și cercetate în ședința de judecată.

Corect a fost statuat, că acuzatorul de stat n-a prezentat probe, care ar confirma prezența faptului infracțiunii.

Atât la faza de urmărire penală, cât și la judecarea cauzei în instanța de fond, inculpatul Reșetnic Adrian vina în infracțiunea imputată nu și-a recunoscut-o. A declarat cu toată certitudinea, că nu a luat sume bănești de la șoferii autocarelor care au trecut prin postul vamal Otaci a Biroului Vamal Briceni. Pe data de 19.08.2016 a fost la serviciu în calitate de șef de schimb, dar nu ține minte dacă a perfectat pașapoartele din autocarul cu numărul de înmatriculare C OW 675. Pasagerii puteau fi introduși și de colegul său, când programa rămânea deschisă.

Martorul ***** a confirmat că la 19.08.2016 a fost la serviciu împreună cu Reșetnic Adrian, dar careva atribuții de perfectate a actelor n-a avut. Fiecare colaborator are parola sa și este responsabil de introducerea informației în baza de date. Într-o singură intrare sunt mai multe înregistrări în program. Posibil baza de

date să fie deschisă. N-a acceptat cuiva să introducă informațiile din pașaport sub parola sa și nici n-a introdus niciodată sub parola altui coleg.

Martorul ***** a declarat, că a activat în calitate de șofer la SRL ”Transelegant Tur” pe ruta Soroca-Moscova și trecea prin postul vamal Otaci. Se colecta câte 2 lei de pasager pentru a ușura trecea prin postul vamal, dar dacă nu se dădeau bani, situația nu se schimba. Nu ține minte să-i fi dat bani lui Reșetnic Adrian. Pe data de 19.08.2016 nu ține minte să-i fi dat cuiva bani sau cineva să-i fi cerut bani.

Martorul ***** a declarat, că în perioada anului 2016 a activat în calitate de șofer la SRL ”Transelegant Tur” și circula pe ruta Soroca-Moscova prin postul vamal Otaci. Colectau de la pasageri câte 2 lei. De procedura de documentare se ocupa colegul lui *****. Cei doi lei se dădeau pentru urgentarea procedurii de trecere. Nu ține minte evenimentele care sau petrecut la 19.08.2016. Nu-l cunoaște pe inculpatul Reșetnic Adrian și nu ține minte să fi fost pe 19.08.2016. N-a văzut ca colegul său să fi pus bani în pașaport.

Procurorul a făcut referire la înregistrarea video din 19.08.2016, scrisoarea nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016, extrasul din ordinul nr.642/ps din n13.06.2016, dispoziția de serviciu pentru patrulă nr.6495, procesul-verbal de ridicare din 24.10.2016 și procesul-verbal de examinare din 10.11.2016.

Analizând declarațiile martorilor vizați, ale inculpatului și probele la care a făcut referire procurorul, instanța de fond corect a constatat, că acestea nu confirmă faptul infracțiunii.

Însăși martorii acușării ***** și ***** nu dau declarații certe refritor la fapta infracțională pretinsă de procuror în învinuire. Pe de o parte ei declară că n-au dat bani, iar pe de cealaltă parte că își susțin declarațiile de la urmărirea penală.

Primul în ședința de judecată din instanța de fond declară că nu ține minte să-i fi dat lui Reșetnic Adrian bani, iar al doilea că nu-l cunoaște pe Reșetnic Adrian. De asemenea ei nu țin minte evenimentele petrecute la 19.08.2016.

Și nici înregistrările video nu confirmă cert transmiterea a cărorva sume de bani.

Din procesul-verbal de examinare din 10.11.2016 rezultă, că procurorul presupune că conținutul celor introduse în pașaport de către ***** sunt bancnote, deși imaginile video nu reflectă cert acest fapt. Astfel, nu este clar ce obiect (*pașaportul tehnic, bancnote sau alte obiecte etc.*) anume a pus ***** în pașaport.

Nu este constatat prin careva probe numărul de pasageri care se pretinde că au traversat frontiera de stat la 19.08.2016 cu autocarul C OW 675. De asemenea nu este clar, din care probe s-a dedus suma de 50 lei imputată lui A.Reșetnic, numărul de bancnote și nominalul lor.

În așa mod, nu s-a identificat obiectul faptei infracționale.

N-a fost demonstrat nici pretinsul scop al faptei infracționale, deoarece martorii nominalizați indică că în orice caz probleme nu erau la trecerea frontierei de stat.

Nici o probă nu indică la transmiterea lui Reșetnic Adrian de către ***** a cărăva sume bănești, ce ar confirma fapta infracțională. Martorul ***** nici nu ține minte cine a colectat pașapoartele de la pasageri și cui i-a transmis pașaportul său. Acest fapt nu este confirmat nici prin secvențele video.

Mai mult ca atât, declarațiile martorului ***** referitor la acțiunile lui după preluarea pașaportului vin în contradicție cu imaginile video.

Din materialele cauzei rezultă, că martorul ***** a dat declarații după ce i-au fost prezentate la urmărirea penală imaginile video, ceea ce înseamnă că acesta nu-și amintește cert evenimentele din 19.08.2016.

Cu atât mai mult, acesta a dat declarații pe un șir de cauze penale, inclusiv de învinuirea sa și aflându-se în stare de arest o perioadă îndelungată.

Deaceia, declarațiile lui ***** sunt dubioase și nu-și găsesc confirmare în alte probe, cum ar fi înregistrările video, declarațiile martorilor, inculpatului, altor probe.

De fapt, urmărirea penală propriu zisă în vederea stabilirii circumstanțelor faptei nici n-a fost efectuată. Probele care au stat la adoptarea ordonanței de punere sub învinuire a lui Reșetnic Adrian și la susținerea acuzării de stat au fost doar materialele disjuncte prin ordonanța din 17.02.2017, care conțin niște presupuneri ale procurorului, dar nu fapte certe și obiective.

Și nici martorii acuzării prezentați în ședința de judecată n-au confirmat date obiective referitor la evenimentele pretinsei fapte infracționale din 19.08.2016.

Faptul, că pasagerii au fost înregistrați prin contul lui Reșetnic Adrian nu demonstrează că anume acesta a realizat aceste acțiuni, or, înregistrările video nu confirmă acest fapt, iar Reșetnic Adrian și ***** au declarat că erau cazuri când se documenta pasagerii prin conturile colegilor săi, inclusiv a lor de către alții. Nu sau efectuat prezentări spre recunoaștere sau confruntări în scopul identificării persoanei care a documentat pasagerii la 19.08.2016. Chiar și în ipoteza că A.Reșetnic a documentat pasagerii, dar lipsește confirmarea că el a primit careva sume de bani.

Corect a reținut instanța de fond, că învinuirea adusă unei persoane de comiterea unei infracțiuni trebuie să fie clară, dar nu bazată pe presupuneri, or, toate dubiile se interpretează în favoarea persoanei acuzate. Nici o persoană nu poate fi învinuită și supusă condamnării în mod arbitrar.

În acest sens, în speța dată instanța de fond just a stabilit că nu sau adus probe suficiente pentru a dovedi existența faptei infracționale calificate la art.324 alin.(4) Cod penal, corect achitându-l pe Reșetnic Adrian.

Cu referire la *argumentele recursului procurorului*, Colegiul penal menționează, că instanța de fond a apreciat probele la justa valoarea, prin prizma pertinentei, concludenței, veridicității, utilității și în coroborarea dintre ele.

Ședința de judecată în instanța de fond s-a desfășurat cu asigurarea tuturor părților (*acuzării și apărării*) procesului penal a posibilității de exercitare a drepturilor sale procesuale și procedurale, inclusiv de a-și prezenta probele în susținerea poziției sale.

Toate evenimentele faptei au fost descrise amănunțit în sentință, cu referirea la probe, acestea fiind analizate sub toate aspectele.

Declarațiile persoanelor (*inculpatului și martorilor*) audiate în cadrul examinării cauzei cuprind informații suficiente pentru aprecierea prezenței/lipsei pretensei fapte infracționale. La audierea persoanei, președintele ședinței, potrivit art.370 alin.(3) și art.367 alin.(2) Cod de procedură penală, este în drept să dea întrebări de concretizare a circumstanțelor faptei, or, acesta în baza probelor cercetate necesită să-și motiveze soluția. Instanța de fond trebuie să stabilească nu numai circumstanțele care îl învinuesc pe inculpat, dar și cele de nevinovăție. Din procesul-verbal al ședinței de judecată și declarațiile persoanelor audiate rezultă, că președintele ședinței a acționat în corespundere cu prevederile legale.

Procurorul n-a indicat nici o prevedere legală, care ar obliga instanța de fond să redevie integral în sentință declarațiile participanților la proces.

Declarațiile martorilor *****, *****, ***** au fost descrise în sentință, reieșind din învinuirea supusă cercetării judecătorești. Descrierea probelor în sentință, printre care și declarațiile celor audiați, și aprecierea lor ține de discreția judecătorului.

Aprecierea probelor, potrivit art.101 alin.(2) Cod penal, este efectuată de judecător conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Din materialele cauzei rezultă, că judecătorul a analizat probele cercetate în ședința de judecată.

Deși polițiștii de frontieră au fiecare parolă unică, la examinarea cauzei s-a stabilit că uneori sub această parolă puteau lucra și colegii lor. Martorul ***** s-a referit la modalitatea în care el acționa cu parola și baza de date, dar nu și cu referire la A.Reșetnic, or, învinuirea se referă doar față de ultimul.

Faptul, că instanța de fond a indicat greșit în unele citate funcția de inspector vamal și nu de polițist de frontieră nu este esențial.

Declarațiile martorilor au fost apreciate în raport cu celelalte probe prezente la dosar și cercetate în ședința de judecată, precum și în raport cu prevederile legale. Au fost supuse criticii momentele, care nu-și regăsesc confirmare în probele obiective, cum sunt declarațiile martorilor în raport cu înregistrările video.

Din materiale rezultă, că în prezenta cauză *****și ***** au avut calitatea de martori, dar anterior au fost învinuiți și prezentate înregistrări video în altă cauză penală, aflându-se în arest, acțiuni procesuale executate de acelaș procuror R.Statnii, care a mai participat în calitate de acuzator de stat. Faptele expuse sunt confirmate și de procuror în recurs, recunoscînd că martorii sau aflat în custodia statului. Învinuirile aduse martorilor în altă cauză penală este conexă cu învinuirilor aduse lui A.Reșetnic, fapt ce-i contrar alegațiilor din recurs, unde se afirmă că acestea n-au legătură causală. De aici și se explică divergențele dintre declarațiile martorilor de la urmărirea penală și în instanța de judecată.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de fond întemeiat s-a îndoit în declarațiile martorilor vizați.

Acuzarea face referire la scrisoarea nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016, invocînd că ea confirmă numărul de pasageri al autocarului C OW 675, dar conținutul ei nu reflectă asemenea informație. În scrisoare se confirmă că în autocar sau aflat pasageri, dar nu și numărul lor.

Și nici extrasul din dispoziția de serviciu pentru Patrula nr.6495 nu confirmă numărul pasagerilor.

Se mai face referire, că scrisoarea nr.35/1-2-7018 din 05.12.2016 indică că controlul autocarului C OW 675 și persoanelor aflate s-a efectuat de Reșetnic Adrian, însă aceasta informație n-a fost confirmată cert de martori și înregistrările video, în situația cînd sunt cazuri că de la parola unui colaborator lucrau și alți colegi de-ai lor. Procurorul referitor la pretinsa aflare a lui Reșetnic Adrian în ghișeu și documentare o motivează doar prin presupuneri.

Procurorul a indicat, că potrivit datelor dispune că în autocarul C OW 675 se aflau 37 de pasageri, dar probe în acest sens n-a prezentat.

Învinuirea lui A.Reșetnic i se aduce de primirea mitei de 50 lei, reieșind din formula 2 lei pentru fiecare pasager, dar această formulă nu se potrivește numărului 37 pasageri invocați în recurs. Nu este probat nici faptul referitor la numărul și nominalul de bancnote care se pretind a fi transmise în calitate de mită.

În asemenea circumstanțe, se constată că sunt dubii la valoarea remunerației ilicite care se pretinde a fi transmisă. Mai mult ca atât, că martorul V.Chiselișă indică că nu ține minte să-i dat bani lui A.Reșetnic, la 19.08.2016 să dat bani sau să-i fi cerut cineva, iar ***** că nici nu-l cunoaște pe A.Reșetnic.

Însăși procurorul în recurs indică, că martorii *****și ***** au dat declarații de mai multe ori, fiind constatate divergențe esențiale de la declarație la declarație, fapt ce încă o dată confirmă concluzia instanței de fond că acestea sunt dubioase. Odată ce declarațiile martorului *****vin în contradicție cu imaginile video, se concepe ca veridică aprecierea acestor declarații de instanță.

În recurs procurorul face analiza înregistrărilor video, dar fără o argumentare certă că anume Reșetnic Adrian s-a aflat și a documentat autocarul cu pasageri, înaintînd doar presupuneri.

Deși procurorul face referire la declarațiile lui *****, acesta a declarat instanței de fond că la momentul cînd s-a apropiat de ghișeu nu ține minte cine se afla acolo, fapt ce nu confirmă circumstanțele constatate în cadrul urmăririi penale cum afirmă procurorul în recurs.

Ipotezele procurorului în acest sens sunt bazate doar pe presupuneri, fiind făcute diverse concluzii referitor la acțiunile persoanelor care au fost filmate și la felul în care ei gîndeau.

Procurorul consideră eronată și incorectă concluzia instanței referitor la lipsa faptului infracțiunii, dar nu prezintă probe care ar demonstra contrariul.

Formula de calcul ale martorilor în raport cu numărul de pasageri nu confirmă suma invocată a mitei de 50 lei.

Nici probele video și nici declarațiile martorilor nu confirmă faptul transmiterii banilor.

Se invocă, că suma remunerației nu are importanță, dar art.324 alin.(4) Cod penal în dispoziția sa indică mărimea ce nu depășește 100 u.c., ceea ce combate acest argument al procurorului.

De asemenea nu sau prezentat probe în sensul existenței scopului infracțional. Nu s-a stabilit ce a îndeplinit, ce n-a îndeplinit, ce acțiuni a grăbit sau întîrziat A.Reșetnic în exercitarea funcției sau contrar acesteia. Ambii martori au indicat că niciodată n-au fost probleme la traversarea frotierei de stat.

Faptul pretinsei transmiteri de bani lui A.Reșetnic nu este confirmat de *****și nici de înregistrările video. Nici alte persoane care ar confirma acest fapt nu există. Și nici banii în natură nu există.

Documentele nominalizate în recurs nu confirmă faptele expuse în învinuire. Acestea sunt acte extrase din altă cauză penală și doar ele au stat la baza învinuirii, fără a fi verificate într-o procedură de urmărire penală.

În recurs se repetă descrierea imaginilor și a declarațiilor martorilor, fără o argumentare.

Situația de fapt a circumstanțelor cauzei și prevederile penale și procesuale au fost apreciate de instanța de fond la justa valoarea, concluzia privind lipsa faptei infracționale și nevinovăția inculpatului în faptele incriminate fiind confirmată prin probele cercetate în ședința de judecată. Acuzarea n-a prezentat probe suficiente pentru a dovedi existența faptei infracționale, cu circumstanțele pe care le-a indicat în învinuire.

În recursul său, procurorul n-a invocat nici un temei prevăzut la art.444 Cod de procedură penală.

În concluzie, Colegiul penal consideră necesar de a respinge recursul procurorului și a menține sentința instanței de fond.

Conducându-se de art.449 alin.(1) pct.1) lit.a) și 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Bălți,-

D E C I D E:

Recursul *procurorului în Procuratura Anticorupție, Roman Statnîi*, declarat împotriva *sentinței Judecătoriei Edineț sediul Ocnîța din 21.12.2018*, în cauza penală în privința lui **Reșetnic Adrian Alexandru**, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

Decizia este irevocabilă și susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul pronunțării ei.

Adoptată și pronunțată public la data de 26.06.2019.

Președintele ședinței, judecător

Ion Talpa

Judecător

Oleg Moraru

Judecător

Svetlana Șaleahtițki